

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: Paweł Strzelec
Sędziowie   Urszula Nieborak - sprawozdawca
                             Tomasz Marzec
Protokolant: apl. radc. Anna Pojnar

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) 2019 r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania z dnia (...) r., wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD-(...) o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego,

postanawia:

- I.   na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.), utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego;
- II.   kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Lublinie.

Przewodniczący: Członkowie:
Paweł Strzelec   Urszula Nieborak   Tomasz Marzec

Uzasadnienie

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
ustalił, co następuje:**

Skargą wniesioną do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie p. (...) zarzucił radcy prawnemu (...) czyny naruszające zasady etyki zawodowej. Jak wynikało z treści skargi oraz dalszych pism w sprawie radca prawny (...), jako pełnomocnik ustanowiony do sprawy

prowadzonej przed Sądem Okręgowym w (...) I Wydział Cywilny (sygn. akt I C (...)) o zadośćuczynienie i rentę niegodnie reprezentował p. (...) z uwagi na:

1) niepodpisanie się pod pozwem z dnia (...) r. napisanym przez radcę prawnego osobiście oraz niezgłoszenie kluczowych dowodów w sprawie, takich jak wypis z KRS dotyczący Instytutu „(...)” i opinia PZU S.A. (pismo z (...) r.), co spowodowało w ocenie p. (...) wydanie wyroku dla niego niesprawiedliwego i niezgodnego z prawem;

2) niezgodne z prawem nakłanianie klienta do podpisania umowy na pokrycie kosztów za prowadzenie sprawy po uzyskaniu środków z postępowania;

3) nakłanianie p. (...) do wzięcia kredytu w wysokości 100.000 zł w celu przekazania tych środków na rzecz radcy prawnego za załatwienie zadośćuczynienia, które według Skarżącego prawnie mu się należało i które uzyskałby gdyby był należycie reprezentowany;

4) zaproponowanie p. (...) kupna na kredyt samochodu osobowego Peugeot 508 na potrzeby radcy prawnego.

Ponadto, na dalszym etapie postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego p. (...) zarzucił radcy prawnemu (...):

1) nieprawidłowy sposób określenia w pozwie z dnia (...) r. a za prowadzenie sprawy sygn. akt I C (...) poprzez zabezpieczenie przez radcę prawnego swoich interesów i określenie kwoty pozwu na 542.000,00 zł, jako wynikającej z utraconego dochodu, natomiast kosztów zastępstwa procesowego na kwotę 42.000,00 zł, jako wynagrodzenia za prowadzenie sprawy;

2) złożenie pod przysięgą fałszywych zeznań jako świadek w dniu (...) r. na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Lublinie w sprawie sygn. akt I C (...);

3) posłużenie się w dniu (...) r. na rozprawie przed Sądem Okręgowym w (...) w sprawie sygn. akt I C (...) poświadczającym nieprawdę oświadczeniem złożonym przez p. (...);

4) wyludzanie wspólnie z p. (...) pieniędzy od osób poszkodowanych w wypadkach.

Pan (...) wniósł o wszczęcie postępowania wyjaśniającego odnośnie zarzutów stawianych radcy prawnemu (...) oraz podjęcie stosownych czynności.

Wezwany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie Pan (...) wyjaśnił, że propozycje radcy prawnego (...) odnośnie przekazania kwoty z pozyskanego kredytu w wysokości 100.000 zł zostały złożone podczas udzielania Skarżącemu porad prawnych w latach (...) do (...) i w tym samym czasie padły również propozycje wzięcia kredytu na samochód marki Peugeot 508, przy czym nie określił kiedy miały miejsce ww. okoliczności. (...) obiecywał Skarżącemu, że podpisze z nim wiążącą umowę, lecz nigdy nie przekazał takiej umowy na piśmie. Skarżący wskazywał, że być może umowa taka jest w Kancelarii Radcy Prawnego (...) i podejrzewa, że umowa mogła zostać ukryta.

(...) zarzucił, że radca prawny (...) zaniechał procesu dowodowego w sprawie sygn. akt I C (...), nie składając kluczowych dowodów świadczących o odpowiedzialności Skarbu Państwa, czyli wypisu z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego Instytutu „(...)”, jak i opinii wydanej przez PZU S.A. (pismo z dnia (...) r.), której złożenie według twierdzeń Skarżącego było ustalone z radcą prawnym. Skarżący podniósł, że radca prawny (...) nie poinformował go, iż odpis z KRS dotyczący Instytutu jest dokumentem istotnym w sprawie, zaś jego brak doprowadzi do oddalenia powództwa w sprawie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w ramach czynności sprawdzających uzyskał pisemne wyjaśnienia radcy prawnego(...), który podniósł, że podejmując się prowadzenia sprawy przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie nie podpisał z Panem (...) żadnej umowy, jak i nie pobrał żadnej zaliczki na poczet prowadzonego postępowania z uwagi na jego sytuację materialną i życiową. Odnośnie zarzutu braku podpisu pod pozwem o zapłatę z dnia (...) r. radca prawny wyjaśnił, że Skarżący po raz drugi ubiegał się o całkowite zwolnienie z kosztów sądowych i wspólnie z klientem ustalili, że w tej sytuacji to Skarżący podpisze pozw. Radca prawny (...) wskazał, że Skarżący podpisując pozw z dnia (...) r. zapoznał się z jego treścią, w tym z wnioskami dowodowymi, twierdzeniami i zarzutami, tym samym mógł wnioskować o ich uzupełnienie, czego nie uczynił, przez co zaakceptował treść pozwu. Radca prawny wskazał, że uświadamiał Skarżącemu wielokrotnie trudny charakter sprawy w związku z wydaniem przez Sąd Okręgowy w (...) (...) Wydział Cywilny w dniu (...) r. wyroku oddalającego powództwo w stosunku do Instytutu z powództwa p. (...) w sprawie sygn. akt XXIV C (...) o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę. Radca prawny szczegółowo wyjaśnił podstawy prawne skierowania powództwa przeciwko Skarbowi Państwa oraz stanowisko zajęte w sprawie przedstawione w pozwie z dnia (...) r. Radca prawny (...) oświadczył, że nigdy nie wyrażał zgody na podpisanie umowy dotyczącej świadczenia p. (...) pomocy prawnej i związanego z tym wynagrodzenia, nie wymagał też żadnych pieniędzy za udzieloną pomoc prawną i wykonywał wszystkie czynności w sposób bezpłatny. Z wyjaśnień radcy prawnego (...) wynika, że to Pan (...) wielokrotnie proponował mu podpisanie umowy i dochód w wysokości od 20% do 50% kwoty z uzyskanego odszkodowania. Po oddaleniu powództwa w sprawie sygn. akt I C (...) przez Sąd Okręgowy w (...) pan (...) kategorycznie zażądał wydania dokumentów sprawy, jednocześnie nie chciał wypowiedzieć radcy prawnemu pełnomocnictwa, a następnie próbował nasłać na radcę prawnego Policję. Radca prawny wskazał, że pomimo całej sytuacji zachowując się profesjonalnie wydał Skarżącemu dokumenty, wypowiedział pełnomocnictwo i wniósł apelację. W kwestii twierdzeń odnośnie odpisu z KRS Instytutu „(...)” radca prawny (...) podniósł, że w pozwie zostało wskazane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1995 r. w sprawie utworzenia Instytutu

„(...) w Warszawie, który uzyskał osobowość prawną i został wpisany do rejestru jednostek badawczo – rozwojowych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odmówił wszczęcia dochodzenia uznając, że postępowanie radcy prawnego (...) nie wypełniło dyspozycji art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego), a tym samym radca prawny nie popełnił przewinienia dyscyplinarnego.

W treści uzasadnienia postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie szczegółowo i obszernie odniósł się do wszystkich zarzutów kierowanych przez Pana (...) wobec radcy prawnego (...) i dokonał ich oceny.

Wskutek złożenia przez Pana (...) odwołania, po jego rozpatrzeniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...) r. w sprawie sygn. akt OS 8/2017 uchylił zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia (sygn. akt RD-.....) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania celem uzupełnienia postępowania wyjaśniającego.

W uzasadnieniu postanowienia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wyznaczył zakres uzupełnienia postępowania wyjaśniającego nakazując przesłuchanie radcy prawnego (...) celem ustalenia czy strony wiązała pisemna umowa zobowiązująca radcę prawnego do podjęcia czynności związanych ze sporządzeniem skargi kasacyjnej, w szczególności wobec faktu ustanowienia dla pokrzywdzonego przez Sąd Okręgowy pełnomocnika z urzędu - sporządzenia przez radcę prawnego (...) skargi do Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, a także dokonania oceny treści znajdującej się w aktach sprawy płyty CD nadesłanej przez p. (...).

Z uwagi na powyższe, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w sprawie sygn. akt RD-(...) i przesłuchał w dniu (...) r. radcę prawnego (...) na okoliczności wskazane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w uzasadnieniu opisanego wyżej postanowienia. Radca prawny (...) stwierdził, że nigdy w całości relacji z Panem (...) nie było mowy o jakichkolwiek pieniądzach, nie doszło do zawarcia zarówno w formie ustnej, jak i pisemnej, umowy dotyczącej prowadzenia spraw p. (...). Radca prawny oświadczył, że nigdy nie zobowiązywał się do sporządzenia skargi kasacyjnej na rzecz Skarżącego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia (...) r. sygn. akt I ACa (...) i nie przyjął pełnomocnictwa w tym zakresie. Odnosnie skargi do Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu radca prawny oświadczył, że nie podpisywał projektu skargi, chociaż go przygotował na liczne prośby p. (...), od którego zresztą wyszła inicjatywa złożenia skargi. Skarżący został poinformowany

przez radcę prawnego (...) o procedurze wnoszenia skargi do Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, zatem zdawał sobie sprawę, że nie został wyczerpany formalny tryb do złożenia tej skargi, jednak stwierdził, że mimo to chce spróbować takiej drogi. Pan (...) nie udzielił radcy prawnemu (...) pełnomocnictwa do złożenia skargi do Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, a stron nie wiązała żadna umowa w tym zakresie.

Wykonując zalecenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dokonał również przesłuchania nadesłanej przez p. (...) płyty znajdującej się w aktach sprawy.

Ponadto Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w ramach dochodzenia ustalił, że Prokuratura Rejonowa Lublin – Północ w Lublinie prowadziła śledztwo (PR 1 Ds(...)) w sprawie: 1) poświadczenia nieprawdy w dniu (...) r. w (...) w pisemnym prywatnym oświadczeniu sporządzonym przez ustaloną osobę, z art. 271 § 1 kk; 2) złożenia fałszywych zeznań w dniu (...) r. na rozprawie w Sądzie Okręgowym w (...) przez ustalonego świadka w sprawie I C (...) co do okoliczności mających służyć za dowód w ww. postępowaniu sądowym, z art. 233 § 1 k.k;

3) przedłożenia w dniu (...) r. w Sądzie Okręgowym w (...) do sprawy I C (...) poświadczającego nieprawdę oświadczenia przez ustaloną osobę, z art. 273 k.k;

4) usiłowania doprowadzenia na przełomie (...) daty dziennej nieustalonej, w miejscu nieustalonym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł lub równowartości samochodu m-ki Peugeot 508 Skarżącego, jako formy zapłaty za reprezentowanie go przez jego pełnomocnika procesowego w sprawie I C (...) prowadzonej przez Sąd Okręgowy w (...), z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk. Jak ustalił Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedmiotowe śledztwo zostało w całości prawomocnie umorzone.

W wyniku przeprowadzonego dochodzenia oraz dokonanych ustaleń w sprawie sygn. akt RD(...), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podtrzymał swoje stanowisko odnośnie niezasadności zarzutów wraz z zaprezentowaną argumentacją i postanowieniem z dnia (...) roku działając na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych umorzył dochodzenie przeciwko radcy prawnemu (...).

Dokonując oceny materiału zgromadzonego w sprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, że nie doszło do popełnienia przez radcę prawnego (...) zarzucanych przez Skarżącego przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

Od niniejszego postanowienia pan (...) w terminie wniósł odwołanie. Wskazał w nim, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w wydanym postanowieniu nie odniósł się w pełni do zarzutów wskazywanych w toku postępowania, gdyż radca prawny (...) wniósł skargę do Strasburga, nie wnosząc uprzednio skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego, do czego radca prawny przyznał się w toku postępowania. Zdaniem Skarżącego, radca prawny (...) znając prawo, powinien wiedzieć, że wniesienie skargi do Strasburga będzie bezskuteczne, gdyż nie został wyczerpany tok odwoławczy w Polsce. Radca prawny w opinii Skarżącego, uchybił terminowi wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego, a ponadto zniszczył znaczące dokumenty w sprawie, przez co zaniedbał ciążące na nim obowiązki i z premedytacją wyrządził szkodę swojemu klientowi. Zdaniem Skarżącego radca prawny (...) nie złożył kluczowych dowodów w sprawie oraz utrudniał wniesienie apelacji, czym nie dotrzymał obowiązku szczególnej staranności podczas reprezentowania klienta przed sądem. Skarżący podniósł ponadto, że radca prawny żądał zaciągnięcia kredytu w wysokości 100.000,00 zł i przekazania otrzymanej kwoty za „załatwienie” zadośćuczynienia. Skarżący w odwołaniu podtrzymał, że radca prawny żądał zakupu i przekazania samochodu marki Peugeot 508 za prowadzenie sprawy, która to propozycja miała paść w okresie pomiędzy (...), a (...) rokiem. Skarżący zarzucił, że radca prawny mijał się z prawdą podczas przesłuchania przed sądem twierdząc, że taka propozycja mogła paść w roku (...), gdyż wskazany model samochodu zaczął być produkowany w (...) roku. Skarżący zarzucił radcy prawnemu również poświadczenie nieprawdy przed sądem, a także działanie na szkodę firm ubezpieczeniowych. W ocenie Skarżącego radca prawny sporządzając pozew powinien w każdym przypadku się pod nim podpisać, a ponadto radca prawny nie zawarł z nim stosownej umowy oraz zniszczył dokument pełnomocnictwa uprawniający go do napisania skargi kasacyjnej. Zdaniem Skarżącego radca prawny nie zapoznał się dogłębnie ze sprawą, czym naruszył kodeks etyki i ustawę o radcach prawnych. Pan (...) zarzucił również, że Rzecznik Dyscyplinarny ma obowiązek zbadania całej dotychczasowej kariery zawodowej radcy prawnego, gdyż postępowanie członka Izby rzutuje na całą Izbę Radców Prawnych

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpatrzenia celem dogłębnego zbadania sprawy jednocześnie wskazując, że nie zostawi tej sprawy bez satysfakcjonującej go decyzji dyscyplinarnej.

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
zważył, co następuje:**

Na wstępie należy wskazać, że istotą postępowania odwoławczego jest dokładne zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podejmując decyzję o umorzeniu dochodzenia przeciwko radcy prawnemu dokonał w sposób prawidłowy analizy stanu faktycznego i prawnego sprawy, a następnie dokonanie oceny, czy przy tak ustalonym stanie faktycznym i prawnym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał prawidłowe postanowienie, zwłaszcza w świetle zarzutów podniesionych przez Pana (...) w odwołaniu wniesionym w dniu (...) r. W efekcie tak przeprowadzonego badania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w pierwszej kolejności zwraca uwagę na fakt, że w niniejszej sprawie Sąd co do zasady nie jest uprawniony do zmiany treści postanowienia wydanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia. Jedynym uprawnieniem sądu odwoławczego w świetle wyroku Sądu Najwyższego z dnia (...)r. sygn. akt. WZ 29/2009 - w przypadku umorzenia postępowania dyscyplinarnego przez Rzecznika Dyscyplinarnego jest prawo do zmiany, ale wyłącznie podstawy prawnej umorzenia postępowania dyscyplinarnego, z czym w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie może zatem w świetle obowiązującego prawa orzekać w przedmiocie ukarania radcy prawnego wobec braku uprzedniego wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie radcy prawnego. Tożsame wnioski wywiódł także Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu z dnia 20.12.2017r. sygn. akt. SDI 92/17 stwierdzając, iż w przypadku braku wniosku o ukaranie Sąd Dyscyplinarny nie może merytorycznie zbadać sprawy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznając odwołanie wniesione przez Pana (...) jest władny zatem jedynie ocenić, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego prawidłowo wywiązał się z obowiązków jakie nałożył na niego w swoim postanowieniu z dnia (...) r. sygn.akt. OS 8/2017 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie. Zgodnie ze wskazanymi w w/w postanowieniu wytycznymi i zaleceniami Sądu, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłuchał radcę prawnego (...) w charakterze świadka, uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań wyjaśnił kwestię zawarcia umowy z Panem (...), przeprowadził też dowód z płyty CD znajdującej się w aktach sprawy, przedłożonej przez Skarżącego. Jak wynika z treści złożonych zeznań przez radcę prawnego (...) nigdy w całokształcie relacji z Panem (...) nie było mowy o jakichkolwiek pieniądzach. Pan (...) co prawda proponował zawarcie umowy na podstawie, której w przypadku uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia radca prawny miałby otrzymać – początkowo 20 % , a następnie aż do 50 % uzyskanego odszkodowania, lecz radca prawny (...) nigdy na tę propozycję nie przystał i nie zawarł ze Skarżącym żadnej umowy zarówno w formie ustnej jak i pisemnej. Odnośnie do skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia (...) r, sygn. akt I ACa (...) rozpoznającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego

w (...) w sprawie sygn. akr XXIV C (...) to radca prawny (...) nigdy nie zobowiązywał się do sporządzenia skargi kasacyjnej i nie przyjął pełnomocnictwa w tym zakresie. Chcąc jednak pomóc Panu (...) nawiązał kontakt z Kancelarią Radców Prawnych (...) w (...), specjalizującą się w sprawach błędów medycznych, z prośbą o przeanalizowanie sprawy pod kątem zasadności wniesienia skargi kasacyjnej. Jednakże w sprawie tej zdaniem Kancelarii brak było podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej z uwagi na to, że jedynym zarzutem jaki można było postawić był zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a w świetle obowiązujących wówczas przepisów zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie mógł być podstawą skargi kasacyjnej. Radca prawny (...) przedłożył do sprawy kopię pisma do Kancelarii z dnia (...) r. i treść udzielonej odpowiedzi. Również pełnomocnik ustanowiony z urzędu reprezentujący (...) w tym postępowaniu stwierdził brak podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od opisanego wyżej wyroku. Radca prawny (...) odnośnie zarzucanego przez (...) ukrycia pełnomocnictwa do sporządzenia skargi kasacyjnej składając zeznania zwrócił uwagę, że protokolarnie przekazał Panu (...) w dniu (...) r. prowadzone akta sprawy, które Skarżący obejrzał i nie zgłosił żadnych zastrzeżeń do kompletności przekazanych dokumentów. Również w sprawie złożenia skargi do Trybunału Spraw Człowieka stron nie wiązała żadna umowa(ani ustna, ani pisemna) nie zostało udzielone radcy prawnemu w tej sprawie pełnomocnictwo, a projekt skargi został przygotowany na prośby wręcz błagania Skarżącego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego formalnie dopełnił zatem wszelkich niezbędnych czynności, do jakich zobowiązał go Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uchylając postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia. Podkreślić przy tym należy, że Rzecznik Dyscyplinarny posiada suwerenność w ocenie materiału dowodowego i zakresie wydanego na jego podstawie postanowienia, w tym wypadku o umorzeniu dochodzenia. W takiej sytuacji Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie jest władny oceniać zarzutów stawianych przez Skarżącego radcy prawnemu (...) bo nie rozpatruje wniosku o ukaranie, gdyż takiego Rzecznik Dyscyplinarny nadal nie złożył, a jedynie bada formalną poprawność przeprowadzonego dochodzenia i wydanego postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

W rozpatrywanej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do uchylenia postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r., bowiem wszystkie niezbędne czynności zostały przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego podjęte, dowody przeprowadzone, a wszystkie zalecone przez Sąd okoliczności sprawy wyjaśnione.

Szczególnego podkreślenia wymaga, że Sąd, uchylając postanowienie o umorzeniu dochodzenia lub też o odmowie jego wszczęcia, nie jest w żadnym wypadku uprawniony, aby nakazać organowi prowadzącemu postępowanie przedstawienie określonej osobie zarzutów (por. Hofmański, Sadzik, Zgryzek, Kodeks, t. 2, 2011, s. 266). Okręgowy Sąd

Dyscyplinarny rozpoznający odwołanie nie może nakazać zatem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sporządzenia wniosku o ukaranie, czego we wniesionym odwołaniu domaga się Pan (...) cyt. „[...] Zapewniam, że nie zostawię tej sprawy bez satysfakcjonującej mnie decyzji dyscyplinarnej” [...]

Uchylając postanowienie o umorzeniu postępowania lub o odmowie jego wszczęcia, sąd nie jest władny nakazać postawienia konkretnej osobie określonego zarzutu. Nie może także nakazać organowi prowadzącemu postępowanie wszczęcia postępowania przygotowawczego oraz sporządzenia i wniesienia aktu oskarżenia. Takie działania sądu byłyby nieuprawnione i nie miałyby oparcia w przepisach obowiązującego prawa karnego procesowego (por. D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom I, stan prawny 1.01.2018r.). Zatem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w powyższej sytuacji z uwagi na wykonanie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wszystkich niezbędnych czynności w sprawie utrzymał w mocy postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia (...) r.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podziela w całości pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, że nie sposób jest przypisać popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego, a zgodnie z postanowieniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 17 maja 2017 r., „*brak znamion przewinienia dyscyplinarnego skutkuje umorzeniem dochodzenia, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.*”.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podziela ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, że brak podpisu pod pozwem sporządzonym przez radcę prawnego (...) było elementem taktyki procesowej, uzasadnionej okolicznością, że Pan (...) po raz drugi ubiegał się o całkowite zwolnienie z kosztów sądowych. Również zarzuty niezgłoszenia kluczowych, w ocenie Skarżącego dowodów nie są zasadne, gdyż Pan (...) otrzymał pozew i sam go podpisał, w związku z czym miał możliwość zapoznania się z jego treścią i w przypadku uznania konieczności załączenia innych dowodów mógł uczynić to poprzez uzupełnienie pozwu, jak również co istotne dokonać tego również na dalszym etapie postępowania sądowego, czego jednak Skarżący nie uczynił.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego słusznie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ocenił, że działanie w sprawie profesjonalnego pełnomocnika nie wyklucza samodzielnego działania mocodawcy. Pozew z dnia (...) r. zawierał wnioski dowodowe uznane przez radcę prawnego (...) za właściwe z punktu widzenia argumentacji, na której oparte zostało roszczenie oraz przyjętej taktyki procesowej. Jeżeli zaś Skarżący uznawał za słuszne złożenie dodatkowych dokumentów, bądź też zgłoszenie przed Sądem nowych

wniosek dowodowych, mógł to uczynić samodzielnie, bądź też przekazać swoje spostrzeżenia i wątpliwości radcy prawnemu prowadzącemu sprawę.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odnosząc się do zarzutów odwołania zwraca uwagę, że okoliczność niezłożenia w toczącym się postępowaniu sądowy dokumentów w postaci odpisów z KRS Instytutu „(....)” oraz pisma z dnia (...) roku nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślenia bowiem wbrew zarzutom odwołania wymaga, że w toku całego postępowania przed Sądami obu instancji nie podniesiono bowiem, że powodem oddalenia powództwa było niezgłoszenie dowodów w postaci odpisów z KRS Instytutu, czy też pisma z dnia (...) roku. Powodem oddalenia powództwa było bowiem niepodzielenie przez Sąd argumentacji zawartej w pozwie w wyniku negatywnej oceny przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia opartych na art. 419 kodeksu cywilnego.

Zważyć należy przy tym, że na radcę prawnego zostały ustawowo nałożone obowiązki dbania o dobro klienta, ale również przyznana została niezależność. Konsekwencją tej niezależności jest samodzielne podejmowanie i identyfikowanie przez radcę prawnego dobra swojego mocodawcy i podejmowanie działań zmierzających do jego ochrony. Radca prawny w swoich działaniach nie może być zatem jedynie swego rodzaju „wykonawcą” przekazanych mu przez mocodawcę zleceń, ale musi być przede wszystkim jego doradcą prawnym, który wskaże najlepsze dla klienta rozwiązania i przyjmie najlepszą dla niego taktykę procesową. W niniejszej sprawie zwrócić należy szczególną uwagę na fakt, że niepodpisanie przez radcę prawnego (...) sporządzonego przez siebie projektu pozwu wynikało przede wszystkim z przyjętej taktyki procesowej i miało na celu jedynie dobro Skarżącego, który wnosił po raz drugi o zwolnienie z kosztów sądowych. Niewątpliwie fakt działania w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru mógłby utrudnić wnioskowane zwolnienie i mieć negatywny wpływ na ocenę przez Sąd sytuacji majątkowej i stanu majątkowego Pana (...). Skarżący który mimo, że faktycznie działał przez profesjonalnego pełnomocnika, nie uścił na jego rzecz wynagrodzenia, o czym przecież Sąd orzekający w sprawie cywilnej nie wiedział i z dużym prawdopodobieństwem podjąłby decyzję niekorzystną.

Wobec powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, wbrew zarzutom odwołania uznał, że działania radcy prawnego były wykonywane z należytą starannością i dbałością o interes Mocodawcy. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury, staranność zawodowa profesjonalnego pełnomocnika wykracza poza przyjęty wzorzec tylko wtedy, gdy sporządzone przez niego pisma, bądź przyjęta taktyka procesowa i sposób postępowania w sprawie są oczywiście sprzeczne z przepisami mającymi zastosowanie w sprawie albo z powszechnie aprobowanymi poglądami doktryny lub orzecznictwa. Przy wzorcu należytej staranności radcy prawnego należy uwzględnić przede wszystkim dbałość, z jaką prowadzi on sprawę oraz wykorzystanie przez niego przewidzianych prawem środków, znajomość prawa i

kierunków wykładni oraz informowanie mocodawcy o podjętych czynnościach (por. wyrok SN z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 330/11).

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie za słuszny należy uznać także pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że brak jest – oprócz twierdzeń samego Skarżącego – jakichkolwiek dowodów na poparcie zarzutów odwołania dotyczących niezgodnego z prawem nakłaniania Skarżącego przez radcę prawnego (...) do podpisania umowy na pokrycie kosztów za prowadzenie sprawy po uzyskaniu środków z postępowania, nakłaniania Skarżącego przez radcę prawnego do wzięcia kredytu w kwocie 100.00,00 zł w celu ich przekazania na rzecz radcy prawnego za załatwienie zadośćuczynienia oraz zaproponowania Skarżącemu przez radcę prawnego kupna na kredyt samochodu osobowego marki Peugeot 508 na potrzeby radcy prawnego (...).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wskazuje, że Skarżący wyłącznie poza swoimi twierdzeniami nie przedstawił żadnych dowodów na ich potwierdzenie. Twierdzeniom Pana (...) zawartym w złożonej skardze kolejnych pismach jak i w odwołaniu przeczą również wyjaśnienia złożone przez radcę prawnego (...). W tej sytuacji Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wobec braku dostatecznych dowodów potwierdzających winę radcy prawnego, miał obowiązek kierować się jedną z naczelnych zasad postępowania karnego, a mianowicie zasadą *in dubio pro reo*, zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy interpretować na korzyść potencjalnego Obwinionego. Zasada wynikająca z art. 5 § 2 k.p.k. nakazuje zatem, aby wątpliwości w zakresie tego, czy faktycznie miało miejsce nakłanianie Pana (...) do wzięcia kredytu i zakupu samochodu na potrzeby radcy prawnego, rozstrzygnąć na korzyść radcy prawnego z uwagi na wystąpienie istotnych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń Skarżącego, których, w ocenie Sądu nie sposób usunąć w prowadzonym postępowaniu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wskazuje, że jeżeli okoliczności faktyczne przedstawione przez p. (...) rzeczywiście miały miejsce, to przy odmiennych twierdzeniach drugiej strony i jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów, nie sposób było udowodnić radcy prawnemu (...) popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zgodnie bowiem z art. 1 § 3 k.k., który na mocy odesłania zawartego w art. 74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych, ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych, nie popełnia przestępstwa sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu, a zatem jeżeli radcy prawnemu nie można przypisać winy w czasie czynu, to nie popełnia on przewinienia dyscyplinarnego.

Powyższe potwierdza wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt: II AKa 78/14, zgodnie z którym: „Wątpliwości ze stanu dowodowego nie mogą prowadzić do wnioskowania niekorzystnego dla oskarżonego”.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela także stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego odnośnie niezasadności zarzutu nieprawidłowego określenia przez radcę prawnego (...) w pozwie z dnia (...) roku wynagrodzenia z tytułu prowadzonej sprawy. Za słuszne i zgodne z obowiązującym prawem Sąd uznał zgłoszenie przez radcę prawnego wniosku o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Wniosek ten w żaden sposób nie naraził Skarżącego na szkodę i nie pomniejszył należnego mu odszkodowania. Warto przy tym podkreślić, że z zeznań radcy prawnego (...) jednoznacznie wynika, że podejmując się świadczenia pomocy prawnej na rzecz Skarżącego nie podpisał z nim żadnej umowy, jak również nie pobrał od niego żadnej zaliczki na poczet prowadzonej sprawy z uwagi na trudną sytuację materialną p. (...). Mając powyższe na uwadze nie sposób przypisać zatem radcy prawnemu złej woli i chęci uzyskania dla siebie jak największego wynagrodzenia z tytułu prowadzonej sprawy, bowiem koszty o jakie wnosił radca wynikają wprost z ustawy i wniosek o ich zasądzenie w żaden sposób nie wpływał na pogorszenie sytuacji Skarżącego.

Oдноśnie zarzutów złożenia przez Pana (...) oświadczenia niezgodnego z prawdą w piśmie z dnia (...) roku, wyłudzenia przez Pana (...) wraz z radcą prawnym (...) pieniędzy od osób poszkodowanych w wypadkach oraz poświadczenia nieprawdy pod przysięgą przez radcę prawnego (...) przed Sądem na rozprawie w dniu (...) roku, Sąd podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że do prowadzenia tego rodzaju spraw powołane są uprawnione do tego organy ścigania i ocena tych okoliczności zawartych zarówno w złożonej skardze jak i wniesionym odwołaniu nie należy do kognicji ani kompetencji organów dyscyplinarnych samorządu radców prawnych. Dokonując oceny tego zarzutu podniesionego w odwołaniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że śledztwo w sprawie prowadzonej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., jak wynika z bezspornych ustaleń poczynionych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, zostało w całości prawomocnie umorzone postanowieniem Sadu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia (...) r. Sygn. akt III Kp (...). Znajdujące się w aktach postępowania dyscyplinarnego uzasadnienie powyższego postanowienia jednoznacznie wskazuje na brak zasadności tego zarzutu skargi i odwołania.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie dochodzenie było prowadzone w sposób prawidłowy, a Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w całości i skrupulatnie wykonał wszystkie zalecenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zawarte w postanowieniu z dnia (...) r. w sprawie OS (...) przeprowadzając w prowadzonym dochodzeniu wskazane w postanowieniu Sądu dowody i czynności.

Zdaniem Sądu, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podjął też wszelkie możliwe kroki w celu wyjaśnienia okoliczności, a tym samym wyczerpał możliwości dowodowe w przedmiotowej sprawie i na podstawie zgromadzonych dowodów zasadnie stwierdził, że nie sposób przypisać radcy prawnemu (...) winy, a więc i odpowiedzialności za podjęte działania.

W ocenie Sądu niepopelnienie czynu albo brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popelnienia (art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.), to stan braku tzw. faktycznej podstawy procesu (zob. Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. P. Hofmańskiego, s. 143). Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popelniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popelnienia. Z kolei, w myśl art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popelnia przestępstwa.

Podkreślić należy, że ustalenie negatywnej przesłanki procesowej nie daje organowi procesowemu wyboru. Ma on obowiązek umorzenia postępowania, gdyż postępowanie karne po jej ujawnieniu staje się niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu, bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Z kolei w myśl art. 6 (...) radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. W przedmiotowej sprawie zachowanie obwinionego nie może być zakwalifikowane jako zachowanie niezgodne z prawem bądź zasadami etyki zawodowej. (por. postanowienie OSD z dnia 23-08-2017 roku, sygn. akt: OSD 35/17).

Sąd nie znalazł podstaw, aby negatywnie ocenić sposób postępowania radcy prawnego (...), które jako zgodne zarówno z przepisami ustawy o radcach prawnych, jak i zasadami określonymi w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i nie stanowiło naruszenia godności zawodu.

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podzielił argumenty przytoczone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych utrzymał je w mocy.

Kosztami postępowania na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych w Lublinie.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych **orzeczenie jest prawomocne i od niniejszego orzeczenia nie służy prawo wniesienia odwołania** do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego .

Przewodniczący:

Paweł Strzelec

Członkowie:

Urszula Nieborak

Tomasz Marzec